

данье. Като помняхме добръ Зимничъ ние даже не смѣяхме да си помислимъ за таквозъ благополучие.

Хората що сж въ походъ на война бърже се нареждатъ на новитѣ си квартири, а ние вече бѣхме станали походни хора; и сжщия този вечеръ у насъ всичко бѣше турено въ порядъкъ; всичко потребно бѣ вече извадено отъ съндѣжитѣ, така щото на другия день ние можахме да захванемъ нашитѣ занятия въ болницата. Понеже не веднѣжъ ще се случи да говорѣмъ за болницитѣ, за шатритѣ, за превързването и пренасяннето на раненитѣ — предмѣти съвсѣмъ обикновени за лѣкаритѣ, но малко познати, или съвършено неизвѣстни за повечето отъ читателитѣ, заради това азъ предпочитамъ сега да дамъ за тѣхъ едно макаръ и повърхностно, но правилно понятие; — та тогасъ разказванитѣ епизоди и сцени ще бѣдѣтъ по-нагледни, по-живи, и въображение то не ще си създава неистинни представления, което често се случавя когато писателятъ не разглѣжда произведението си отъ точка зрѣние на онзи човѣкъ, който никогашъ не е встѣпилъ въ сферата на неговата дѣятелность, — когато авторътъ не стѣпилъ на равно съ читателя въ познаването на предмѣта за който се говори, отъ което много се изгубва ясността и занимателността на писаното.

И така нека трѣгнемъ подиръ дѣйствующата армия. Слѣдъ нея, близо или по-далечко, влѣкатъ се обози съ храни, военни припаси, носятъ се готварници, ковачи, коля съ болнични потреби и много не военни хора — санитары, готвачи, майстори и пр. Да си предположимъ, че тази армия очаква да